

[Statsministeren.]

adskillige år har været for stor. Der er mange, mange ting, der gør, at en sådan inflation ikke bør fortsætte i det hidtidige omfang. Hvis man nu skal tale i billedsprog — det gjorde både hr. Anker Jørgensen og andre ordførere, og hr. J. O. Krag ville også gerne gøre det — om inflationen, kan man vel sammenligne den med en stormflod. Hvad er det da, vi faktisk må konstatere? Jo, fra regeringens side siger vi, at digerne var ikke høje nok i 1969; efterspørgslen løb over. Derfor drager vi den konklusion, at så må vi gøre digerne højere i 1970. Andre synes at dele vor opfattelse af, at digerne ikke var høje nok i 1969, men drager så til vores overraskelse den konklusion, at så må digerne brydes ned i 1970.

Formanden: Efter anmodning skal jeg her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 16.45.

Mødet udsat kl. 16.25.

Mødet genoptaget kl. 16.45.

Forhandlingen genoptoges.

Anker Jørgensen: Jeg vil gerne på mit partis vegne give udtryk for den opfattelse, at selv om der har været skarpe meninger i debatten omkring de mange økonomiske og sociale problemer, som har været fremdraget, så har der trods alt ved denne lejlighed været en noget større åbenhed og en noget større forståelse, end det er vort indtryk at vi har mødt tidligere.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder, men kun sige, at der er ét spørgsmål, som jeg synes nogle af ordførerne er gået lidt let hen over. Det er hele spørgsmålet om rentemarginalen. Jeg synes, det er så vigtigt et spørgsmål, og jeg mener også, det må være noget, der interesserer de lavtlønnede; det er ikke bare et spørgsmål om at lave sociale ordninger, det er også et spørgsmål om, hvordan formuerne forvaltes her i landet. Sagen er nemlig den, at fra 1959 til 1968 øgedes bruttoindkomsten i de danske pengeinsti-

tutter fra 150 mill. kr. til 800 mill. kr. Det vil sige, at man har femdoblet bruttoindkomsten i denne periode, og det er klart, at det har medført, at kurserne for bankaktier er steget ganske betydeligt. Jeg synes, at folketinget skal have de tal med, at bankaktierne i samme periode er steget med 71 pct., medens andre aktier kun er steget med 27 pct. Det er rentemarginalen, altså den alt for store forskel mellem indlåns- og udlånsrenten, der er årsag til denne urimelig store fortjeneste, og vi har i øjeblikket en rentemarginal, der ligger oppe omkring de 6 pct. Det er dette ganske ublu forhold, vi fra vor side gerne har villet pege på; vi mener, det er vigtigt at finde frem til en løsning af dette problem, og vi har altså også i den anledning fremsat nogle tanker.

Om selve sagen skal jeg ganske kort sige, at vi har ganske rigtigt fremsat temmelig mange forslag, og de er temmelig konkret formuleret i 10 punkter, men når de kun er temmelig konkret formuleret, hænger det nøje sammen med følgende: for det første er det områder, hvor der i forvejen foreligger konkrete forslag fra mit parti. For det andet er det netop for at åbne for mulighederne, at nogle af forslagene ikke er angivet med ganske bestemte bestemmelser. Men for at vise, at det er realistisk, eller at det i hvert fald er et forsøg på at lægge op til realistiske forhandlinger, har vi ikke bare fremsat forslagene, vi har også antydnet, hvilken ramme tingene burde laves inden for. Det er på denne baggrund, jeg vil sige, at jeg synes, forhandlingerne her i tinget trods alt har været glædelige; selv om man nok skal være lidt forsigtig med at være for optimistisk, håber vi, at der kan komme noget ud af denne dagsordensdebat.

Når jeg siger dagsordensdebat, er det, fordi jeg vil fremsætte et forslag om motiveret dagsorden, som mit parti og socialistisk folkeparti gerne vil anbefale. Det har følgende ordlyd:

„Idet folketinget beslutter straks at nedsætte et 21 mands udvalg til hurtig behandling af de i denne debat fremsatte forslag, går tinget over til næste punkt på dagsordenen.“

Jeg skal lige gøre opmærksom på, at der også er fremsat et andet forslag om motiveret dagsorden, nemlig af hr. Sigsgaard. For